

Scénář k rozhlasové reportáži

Bohdan Sekowski

Psal se rok 1935 a panu Bohdanu Sekowskému bylo šest let. V Československu propukla velká hospodářská krize. Otcí se nedařilo v práci, a tak se rodina rozhodla, že se přestěhuje z Liberce do polského města Zakopané. Pár měsíců po příjezdu ale zjistili, že krize zasáhla i Polsko. Otec tam provozoval penzion, který ale začal krachovat. Rodina se proto vrátila zpátky do Československa. Ne do Liberce, ale ke strýci do Prahy.

Stěhování bylo takové, že maminka měla dva kufry a dvě děti. A potřebovali jsme se dostat alespoň do Ostravy, ona už tenkrát ta situace na hranicích nebyla nějak růžová, mezi Českem a Polskem. Polsko si dělalo nějaký nároky na Slezsko.

Rodina si brzo našla vlastní bydlení v pražských Holešovicích, kde Bohdan Sekowski na gymnáziu odmaturoval.

Po maturitě v roce 1948, ale to už byla doba, jak bych to řekl "divná", nevím, jak bych se měl vyjádřit, prostě nastoupil komunistický režim.

Život v komunistickém Československu nebyl pro rodinu pana Sekowského jednoduchý. Otec kvůli režimu přišel o živnost, a nakonec se rozpadly i rodinné vztahy.

Je to můj bratr, který žije v Mnichově, kam se odstěhoval, záhy, ještě když vůbec když to bylo možné, prostě se odstěhoval tam.

Nepřijat na vysokou školu.

Tato informace pana Sekowského velmi zasáhla.

A tam se to posuzovalo i z hlediska, jak bych to řekl, původu. A já jsem byl buržoazního původu, protože můj otec byl živnostník, tak prostě mě na tu vysokou nepustili.

I v nepříjemných situacích si Bohdan Sekowski vždy našel své štěstí – v rodině a taky filatelii, které se věnuje dodnes.

No tak, nejradši vzpomínám na to poslední období. Málo platný, protože můžu dělat co chci, můžu mluvit co chci, žiju spokojeně a baví mě pořád pracovat, zaplatí pánbůh jsem zdravěj.